

Oplysning. Kunst i det offentlige rum kan vække stærke følelser i lokalbefolkningen. Helle Hoves udsmykning i Kastrup er blevet rost – til skyerne.

Helle Hoves skyillumination ved natattide. Til hverdag er farverne tusmørke-blå og blågrønne, mens weekenden også har gyldne og rosa toner. FOTO: HELLE HOVE

AF SYNNE RIFBJERG

Det er en mørk og stormfuld mandag aften ved Kastrup station. På den ene side lyser et stort rødt metro M på den anden hænger tre lysende skyer på to gamle murstensgavle med et farvespil, der skifter langsomt som et lysmaleri under stadig udfoldelse. Det er keramikeren Helle

Hove, der på opfordring har fundet på den lyssky udsmykning af boligforeningen Flyverbos ene gavlparti. Et alment nytigt byggeri opført i 1950 primært for folk, der arbejdede i lufthavnen med piloterne øverst i penthouselejligheder og så nedefter i hierarkiet. I dag bor her alle slags mennesker, det er mest flyene, der matcher boligkompleksets navn. Man kan høre dem lette og lande i umid-

delbar nærhed, men Helle Hove, der har siddet med sin computer i flere uger for at programmere skyerne hører dem slet ikke længere.

Helle Hove har beskæftiget sig meget med kunst i det offentlige rum og betegner sine arbejder som dialogprojekter. Det betyder noget for hende, at de mennesker, der skal se på hendes værker, bliver glade af dem. I dette tilfælde var beboerne

faktisk ikke blevet inddraget, Helle Hove har haft frie hænder til at gøre, hvad hun ville. Hvordan griber man det så an med en gavl fra 1950 over for en metrostation?

»Man kigger efter, hvad det særlige ved det sted er, og her det, at gavlen har et helt afsindigt knæk på midten. Det må have været dyrt at lave. Jeg forstår ikke helt hvorfor, men jeg tror, det er noget med altanerne og solens placeringer. Til daglig

Lyssky

»Jeg er en meget stor fan af Paul Gernes og hans projekt med at gøre kunsten folkelig, men jeg er ikke enig i, at kun det farvestrålende vækker glæde.«

ser man ikke rigtig knækket, men jeg tænkte, at det måtte gøre noget, når man belyste det fra siden. Opgaven lød oprindeligt på at lave 'noget med lys', der kunne ses om aftenen, og i princippet kunne man have sat nogle spots op og ladet det blive ved det. Men for mig var det vigtigt, at der også var noget at se om dagen. De tre skyer fungerer derfor som bindeleddet mellem dag og nat.«

HELLE HOVE er optaget af relief, murværkets stoflighed og de små forskydninger, der er i stenene. Faktisk så optaget, at hun oprindeligt var imod at anbringe noget uden på dem.

»Jeg er en meget stor fan af Paul Gernes og hans projekt med at gøre kunsten folkelig, men jeg er ikke enig i, at kun det farvestrålende vækker glæde. Jeg er for det meste nøjsom – eller nærmere kræsen – med farver og kan bruge uger og år på at jage helt bestemte nuancer og stofligheder: dæmpet støvede blå-grønne, dybe røde, beskidt gyldne. Den sorte farve på skyerne er ikke bare sort. Den er en ganske bestemt mat, lidt blålig tone af sort. Nuancen på den røde sky er valgt til murværket, men også til det bordeaux hæs på den anden side af vejen og Metro-Met i forgrunden.«

Helle Hove tager turen op og ned i det lille kælderum, hvorfra lysudskyningen styres flere gange. Der er variationer i lysætningen alt efter årstid, og der er forskel på hverdag og fest.

»Til hverdag er farverne tusmørke-blå og blågrønne, mens weekenden også har

gyldne og rosa toner. Til jul vil der være varme, røde farvekompositioner, mens helligdagene i foråret er mere pastelfarvede.« Helle Hove ler. »Hvis der skal være beboerfest, kan farverne, der normalt fader meget roligt op og ned, køres hurtigt, næsten som et stroboskop-lys. Men jeg har sagt, at det ikke må ske for ofte!«

At lave kunst i det offentlige rum giver kontakt med beboerne, hvad enten det ligger i opgavens præmis eller ej, og det er Helle Hove lykkelig for.

»Det giver mulighed for ikke bare at diskutere kunst, men også nærområdet. Her har folk været bekymret for, om udsmykningen ville få lov at blive siddende, for her er så meget hærværk. Men jeg har siddet her fredag og lørdag aften, hvor der er kommet unge forbi på vej til fest og kommenteret det med farverne: »Er her fest? har været en af bemærkningerne. Jeg tror egentlig, de har følt, at det var en del af deres verden, noget de kunne forstå.«

Helle Hoves største kompliment har en af byggeriets første beboere Ruth Blomgren dog givet. Hun har forfattet et digt med mange vers om sin glæde ved det, hun kalder »min sky«. Fra sin altan har hun i 50 år kigget ind i muren, men nu hænger Hoves sky der, og den meget livlige 88-årige beboer vinker hver hver aften og til skyen. I sidste vers står der:

*Når der er fred over land og by
ja, lige før jeg skal sove
så si' r' jeg godnat til min lille sky
og tak til Helle Hove.*